

i Tide. Det var i den Anledning, jeg pegede paa Indførselssiden og hævdede, at der blev indført en Mængde Ting, som man under de nuværende Forhold meget godt kunde forbyde; man vilde derved spare Landet for Udgifter og holde paa Penge, der ellers vilde gaa ud af Landet. Det var en Foranstaltning, der var fuldt ud retfærdiggjort ved de Omstændigheder, vi lever under i Øjeblikket, hvis man ikke kan finde paa bedre Foranstaltninger, der løser den samme Opgave. Det tør jeg naturligvis ikke benægte, at man kan, men den Vej, jeg angav, er i alt Fald farbar, og det er en Vej, som jeg mente naturligt maatte bringes til Overvejelse i alt Fald i den Kommission, som jeg foreslog, og som jeg en anden Dag skal tale om.

Hvad det andet Spørgsmaal angik: Ombygningen af Prinsensgadekvarteret, var Kærnepunktet i Finansministerens Svar til mig, hvis jeg opfattede det rigtigt, dette, at der var endnu ikke kommet nogen Anmodning fra Københavns Kommune om et Laan i denne Anledning, og der var ingen Grund for Staten og Finansministeren til at tage Stilling til Spørgsmaalet før i det Øjeblik, en saadan Anmodning forelaa. Men deri er jeg ikke enig med den højtærede Minister. Man kan ikke komme bort fra dette Spørgsmaal ved at kaste Bolden til Kommunen og forlange, at denne saa skal kaste den tilbage igen til Finansministeriet. Jeg har spurgt: Hvis Finansministeriet finder Planen, saaledes som det kan forlange sig den forelagt, brugelig, vil saa under de nuværende Omstændigheder Finansministeren stille et Laan af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., forrentet med indtil 4 pCt., til Kommunens Raadighed? Finansministeren fremhævede tillige, at Staten havde selv Brug for sine Penge. Ja det ved vi alle sammen. Men vi ved ogsaa, at Staten bliver nødt til at anvende Millioner til Tilskud for Folk, der intet Arbejde kan faa under de nuværende Forhold; og saa var det den almindelige Mening, til hvilken alle sluttede sig her i Salen, at man hellere maatte forsøge at sætte Arbejder i Gang, og her er et saadant Arbejde. Det er meget betydelige Beløb, som bliver at udbetale i Arbejdsløn; det er mange Tusind Arbejdsdage, der her er Tale om. Det er i det hele, ogsaa ud fra det Synspunkt i videst mulig Udstrækning at hindre Arbejdsløsheden, en overordentlig nyttig Udgift. Det er muligt, at der er endnu nyttigere Udgifter, det er muligt, at der er endnu mere produktive For-

anstaltninger, til hvilke Statens Penge kan anvendes, og i saa Fald maa dette selvfølgelig vige. Men det udtalte Ministeren sig ikke om. Ministeren sagde kun, at vi maatte vente, indtil der kom en Anmodning fra Københavns Kommunes Side. Men saa længe behøver vi ikke at vente paa en principiel Afgørelse af Finansministeriet. Lad os faa Finansministeriets Ja eller Nej paa dette Spørgsmaal. Blot vi faar den højtærede Ministers Ja, saa gaar vi til Københavns Kommune, og saa gaar vi tryggere og sikrere paa at faa dette Foretagende i Gang, end om vi maa nøjes med at sige, at Kommunen maa, hvis den vil have Foretagendet i Gang, hjælpe sig selv og kan ikke vente nogen som helst Støtte fra Staten. En Afgørelse af Spørgsmaalet kan træffes nu.

Saa var der endelig Spørgsmaalet om Nationalbankens Sedler. Det begyndte her i Tinget som lidt af en Komædie, og jeg vil haabe, at det vedligeholder dette Præg under de fortsatte Forhandlinger, for Tragedier har vi nok af i denne Tid. Jeg havde forklaret, hvorledes Paaskriften paa disse nye Sedler ikke indeholdt nogen som helst Forpligtelse for Nationalbanken til at indløse dem igen i Modsætning til alle Nationalbankens andre Sedler. Dertil svarede den højtærede Finansminister, at det var ikke nødvendigt, da Indløsningspligten for Nationalbanken netop for Tiden var suspenderet. Nu gaar jeg ud fra, at dette ikke er Finansministerens Svar, men at det er Nationalbankens Svar, og jeg maa da sige, at med det Svar kan vi aldeles ikke lade os nøje; thi hvorledes Tingene end ligger i Øjeblikket, er der intet Menneske, som tænker sig Muligheden af, at en Tilstand, under hvilken Nationalbankens Sedler skulde være uindløselige, skulde vedvare. Den vil blive ophævet en skønne Dag, vi haaber indenfor den kortest mulige Tid, og saa snart det Øjeblik kommer, bliver Spørgsmaalet, hvilken Stilling de smaa Sedler indtager i Forhold til de store. Hvad man maa have tydeligt Svar paa, fordi det er en Sag af ganske overordentlig stor Vigtighed, er dette: Hvad er Nationalbankens Mening med disse Sedler? Er det Nationalbankens Mening, at naar Suspensionen falder bort, skal disse Sedler være indløselige akkurat som en anden Nationalbankseddel? Eller er Nationalbankens Mening, hvad jeg ikke drister mig til at tro: at de skal vedblive at være uindløselige? Hvis dette sidste skulde være Meningen, maa jeg sige, at det er en Bankpolitik, man kan føre mellem